

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. [jméno] [příjmení] a soudkyň Mgr. Mileny Filingarové a JUDr. Ivany Wolfové ve věci

navrhovatele: ; Mgr. [jméno] [příjmení], narozený dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupen advokátem JUDr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

za účasti: ; Fotbalová asociace České republiky, IČO: 00406741

sídlem Atletická 2474/8, 169 00 Praha 6

zastoupen advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

o určení neplatnosti rozhodčího nálezu, o návrhu na přerušení odvolacího řízení, o odvolání navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 73 Cm 155/2019-167,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že se návrh na přerušení řízení zamítá.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora citovaným usnesením přerušil řízení do pravomocného skončení řízení o ústavní stížnosti podané účastníkem. Uvedl, že usnesením ze dne 21. 5. 2020, č. j. 73 Cm 155/2019-65, které bylo potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 7. 2021, č. j. 6 Cmo 325/2020-88, byl mimo jiné zamítnut návrh na prohlášení neplatnosti rozhodčího nálezu odvolacího senátu Sboru rozhodců Fotbalové asociace České republiky ze dne 10. 4. 2019. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 3., 2023, č.j. 27 Cdo 3737/2021-121 byla usnesení obou soudů zrušena a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Proti usnesení dovolacího soudu podal účastník ústavní stížnost a navrhl řízení přerušit. Navrhovatel s přerušením řízení nesouhlasil. Soud postupoval podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Ústavní stížnost směřuje proti poslednímu pravomocnému rozhodnutí soudu a dokud není o ústavní stížnosti rozhodnuto, není v řízení postaveno na jisto, zda rozhodnutí dovolacího soudu nebude zrušeno, a tedy zda nebude v řízení třeba postupovat jinak, než věc znovu projednat. Proto soud řízení přerušil.

2. Navrhovatel napadl usnesení včasným odvoláním a navrhl jeho zrušení. Uvedl, že řízení o ústavní stížnosti není řízením, v němž se řeší věcná otázka, jak předpokládá § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Ústavní stížnost nemá odkladný účinek (§ 79 odst. 1 zákona č. 182/1992 Sb., o Ústavním soudu). Podání ústavní stížnosti není samo o sobě důvodem pro přerušení řízení, navíc když Ústavní soud řeší pouze otázku souladu rozhodnutí s ústavním pořádkem. To, že o přípustnosti ústavní stížnosti může podle § 75 odst. 2 písm. a) citovaného zákona rozhodnout jen Ústavní soud, rovněž není důvodem pro přerušení řízení.

3. Účastník ve vyjádření k odvolání navrhl napadené usnesení potvrdit. Zrekapituloval důvody, které jej k podání návrhu na přerušení řízení vedly. Uvedl, že soud prvního stupně správně uzavřel,

že dokud nebude o ústavní stížnosti rozhodnuto, není postaveno najisto, zda rozhodnutí dovolacího soudu nebude zrušeno a nebude postupováno jinak než opětovným projednáním věci před soudem prvního stupně. Pokračování řízení by bylo nehospodárné. Nejvyšší soud v rozporu se zaručeným právem spolků na samosprávu vnutil účastníku i navrhovateli právní úpravu, kterou nezamýšleli a která je proti jejich vůli. Ústavní stížnost se dotýká dosud neřešené právní otázky dopadající na spolkovou samosprávu. Při splnění podmínek uvedených v § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. může být důvodem pro přerušení řízení i řízení o ústavní stížnosti. Účelem přerušení řízení je i dbát zásady hospodárnosti řízení. Tento účel naplněn je. Pokračování v tomto řízení může vést ke zcela zbytečným nákladům stran a nežádoucímu stavu, kdy vedle sebe budou existovat protichůdná rozhodnutí. Otázkou přezkumu ze strany Ústavního soudu bude i nerespektování přezkumné pravomoci Nejvyšším soudem (dovolání bylo shledáno přípustným v otázce, kterou navrhovatel neuvedl), který si jen díky tomu otevřel možnost přezkumu údajných vad řízení.

4. Jak vyplývá z obsahu spisu, účastník podal ústavní stížnost proti usnesení dovolacího soudu, kterým zrušil rozhodnutí jak soudu odvolacího, tak soudu prvního stupně, kterými byl zamítnut návrh na prohlášení rozhodčího nálezů odvolacího senátu Sboru rozhodců účastníka ze dne 10. 4. 20219, vydaného v řízení vedeném pod sp. zn. SR/15/18, za neplatný. Proti usnesení dovolacího soudu podal účastník ústavní stížnost s návrhem, aby Ústavní soud usnesení dovolacího soudu zrušil jako protiústavní pro rozpor s právem účastníka na svobodu sdružování a právem na soudní ochranu. Z důvodu podané ústavní stížnosti navrhl účastník řízení přerušit.

5. Z návrhu účastníka na přerušení řízení odvolací soud zjistil, že za zásadní otázku, která bude mít dopad na toto řízení, považuje účastník nesprávnost usnesení dovolacího soudu, kterým bylo zasaženo do práva účastníka na svobodu sdružování a práva na spravedlivý proces. Proto součástí ústavní stížnosti je i žádost, aby byla ústavní stížnost podle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu připuštěna.

6. Podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř., může soud, pokud neučiní jiná vhodná opatření, řízení přerušit, jestliže probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu, nebo jestliže soud dal k takovému řízení podnět.

7. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že soudu je dána poměrně široká možnost volby nejvhodnějšího procesního postupu k dosažení účelu řízení, sledovaného ustanovením § 1 o. s. ř. Odvolací soud poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 6. 3. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3568/2013, ve kterém Nejvyšší soud dovodil, že, „důvody k přerušení řízení jsou dány zejména v případech, kdy probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu. Musí jít o otázku, která má podstatný význam pro řešení daného případu, která se vztahuje k danému skutkovému stavu a kterou si soud může vyřešit sám podle § 135 odst. 2 o. s. ř. [ulice] důvod pro přerušení řízení spočívá v hospodárnosti řízení, tj. stejná otázka nebyla posuzována zbytečně dvakrát. Soud přitom bere v úvahu i stav (pokročilost) obou řízení, tak, aby eventuální přerušení mělo vůbec praktický smysl s ohledem na předpokládanou délku řízení, na jehož skončení hodlá soud vyčkat.“ Soud prvního stupně založil své rozhodnutí výhradně na tom, že dokud nebude o ústavní stížnosti rozhodnuto, není jisté, zda má být věc před soudem prvního stupně opětovně projednána. Posouzením samotné existence předpokladů pro přerušení řízení podle

§ 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. se nezabýval. Otázku, která by se vztahovala ke skutkovému stavu, kterou by soud mohl posoudit sám a která má podstatný význam pro řešení daného případu, nespecifikoval ani účastník v návrhu na přerušení řízení. To je do jisté míry dáno i tím, že Ústavní soud posuzuje výhradně to, zda došlo k porušení základních práv či svobod zaručených ústavním pořádkem. Nelze odhlédnout ani od toho, že závazný pro účastníky je pouze výrok pravomocného rozhodnutí. To znamená, že, aby řešení otázky bylo závazné i pro toto řízení, musela by být otázka řešena přímo ve výroku rozhodnutí, což od rozhodnutí Ústavního soudu nelze očekávat (k tomu usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 5. 2011, sp. zn. 1 Co 77/2011 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 23 Cdo 1454/2009). S ohledem na uvedené lze

konstatovat, že přerušení řízení v posuzované věci neodůvodňují žádné konkrétní skutečnosti; v řízení o ústavní stížnosti není (meritorním výrokem) řešena žádná z otázek, která může mít význam pro rozhodnutí v této věci, kterou by si jinak (nebýt řízení o ústavní stížnosti) mohl soud posoudit sám. Nelze proto přijmout ani závěr, že by přerušení řízení bylo hospodárné, když v řízení o ústavní stížnosti a v tomto řízení nebudou posuzovány tytéž otázky (nebude dvakrát rozhodováno o tomtéž).

8. Účastníkem citovaná rozhodnutí nejsou v posuzované věci aplikovatelná. V odkazovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3399/2013 bylo řešeno přerušení řízení o návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí před katastrálním úřadem za situace, kdy byla podána ústavní stížnost proti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o určení neplatnosti právního úkonu, na základě něhož byl navržen vklad práva do katastru nemovitostí nebo proti rozhodnutí o mimořádném oprávněm prostředku podanému proti tomuto rozhodnutí. Je evidentní, že v dovolacím soudem posuzované věci byla ústavní stížnost podána v řízení, v němž bylo rozhodováno o právním titulu nabytí nemovité věci, jehož platnost či neplatnost je naprosto zásadní pro vkladové řízení, což také odůvodnilo jeho přerušení. O nic obdobného však v posuzované věci nejde. Nedůvodný je i odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1917/2013, v němž Nejvyšší soud konstatoval, že řízení o ústavní stížnosti není samo o sobě důvodem pro přerušení řízení v jiné věci, a že, „přerušení řízení tedy mohou odůvodnit jen jasné vymezené skutečnosti, které by takovýto postup opodstatnily“. Ty však, jak již bylo shora uvedeno, tvrzeny nebyly.

9. Odvolací soud se s ohledem na shora uvedené ztotožnil s názorem navrhovatele, že podmínky pro přerušení řízení podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. naplněny nebyly, resp. že návrh účastníka na přerušení řízení není důvodný. Proto odvolací soud napadené usnesení podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že se návrh žalobce na přerušení řízení zamítá.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání a dovolání přípustné.

Praha 27. června 2024

Mgr. Kateřina Černá
předseda senátu